

NGHỊ LUẬN XÃ HỘI VỀ LÒNG TRẮC ẨN

Nghị luận về lòng trắc ẩn - Tuyển tập những bài văn nghị luận xã hội hay bàn về lòng trắc ẩn trong cuộc sống hiện nay.

Đề bài: Trình bày suy nghĩ của em về lòng trắc ẩn trong cuộc sống ngày nay.

Lòng trắc ẩn là cảm giác hòa hợp với tâm trạng của người khác và có ý định hành động để giảm bớt đau khổ hay chia sẻ niềm vui với người ấy. Lòng trắc ẩn được tạo nên bởi hai trụ cột – sự liên kết với người giữa người với người và ý nghĩa mà việc đối tốt với người khác đem lại. Nó bao gồm hai giai đoạn: ý định và hành động. Ý định là giai đoạn khởi đầu nhắc nhở mình mở lòng với người khác, còn hành động là giai đoạn tiếp theo thực hiện ý định đó.

ĐOẠN VĂN 200 CHỮ BÀN VỀ LÒNG TRẮC ẨN

Lòng trắc ẩn giữ một vai trò vô cùng quan trọng trong cuộc sống đối với mỗi người. Vậy lòng trắc ẩn là gì? Nó có ảnh hưởng như thế nào tới cuộc sống của chúng ta? Lòng trắc ẩn là khả năng khơi dậy sự thương xót, đồng cảm và thấu hiểu giữa con người với con người; là khía cạnh quan trọng nhất của tình yêu đích thực. Giữa những guồng quay chóng mặt của cơm – áo – gạo – tiền, đôi khi sẽ thật khó để ta có thể dành thời gian quan tâm, nhận ra những nỗi buồn, sự vất vả của những người xung quanh. Khi ấy, nếu chẳng thể khơi lên lòng trắc ẩn, chúng ta sẽ ngày một xa nhau, trở nên cô độc và lạnh lẽo. Ngược lại, nếu có được nó, con đường ta đang đi sẽ trở nên sáng sủa hơn, những khó khăn cũng nhẹ đi vì có người san sẻ, những ước mơ sẽ thêm đẹp khi ai đó cùng ta tô vẽ... Có thể nói, lòng trắc ẩn tạo nên phần “người” cho mỗi người, khiến cuộc sống này trở nên đẹp đẽ hơn. Vậy nhưng, vẫn có không ít kẻ vẫn giữ cho mình thói vô cảm, thờ ơ với cảm xúc của những người xung quanh và thậm chí là tạo ra những hành vi phi nhân tính như lái xe tải ở Nam Định cố kéo lê nạn nhân sau tai nạn. Hay một người Thái Lan đã chết khi rơi xuống sông mà những người qua đường không ai chịu cứu... Nói tóm lại, tất cả chúng ta cần khơi dậy lòng trắc ẩn của bản thân qua những hành động hàng ngày như dành thời gian trò chuyện với người thân; giúp đỡ người có tuổi, khuyết tật qua đường; gấp cần thận một đồng tiền và đưa nó cho một người hành khất... Bởi đúng như Albert Schweitzer từng nói: “Lòng trắc ẩn chính là cội nguồn của mọi đạo đức”.

** Dưới đây là một số bài nghị luận dài và chi tiết nêu **suy nghĩ về lòng trắc ẩn trong cuộc sống** của con người hôm nay, các bạn có thể tham khảo thêm để mở rộng ý văn, nguồn dẫn chứng cho bài viết của mình.*

MỘT SỐ BÀI NGHỊ LUẬN HAY VỀ LÒNG TRẮC ẨN

Bài số 1:

Đã bao giờ bạn nghĩ điều gì đã tạo nên động lực để những con người vĩ đại trong lịch sử rời bỏ mái ấm thoải mái sung túc và thực hiện những sứ mệnh cao cả để giảm bớt đau khổ của nhân loại? Có thể nhiều câu trả lời sẽ hiện ra trong suy nghĩ của bạn: tâm hồn không ích kỉ, lòng can đảm, tầm nhìn xa trông rộng, sự tập trung, sức mạnh tinh thần...

Vâng! Tất cả những điều trên đều đúng. Và ta quy nó về một cái tên chung chính là “Lòng trắc ẩn”.

Lòng trắc ẩn không chỉ là cảm thấy tiếc nuối, đau buồn hay thương hại người khác. Cũng không có nghĩa là bạn phải mòi gọi mọi đau khổ của thế giới vào tâm trí bạn. Bạn không cần phải cảm thấy ảm đạm, tuyệt vọng, sợ hãi khi cảm nhận lòng trắc ẩn.

Lòng trắc ẩn là cảm giác hòa hợp với tâm trạng của người khác và có ý định hành động để giảm bớt đau khổ hay chia sẻ niềm vui với người ấy. Bạn có thể trao đi một cái ôm để an ủi người bạn đang tổn thương về thể chất hoặc tình cảm, đập tay để ăn mừng với bạn bè, khóc khi xem một bộ phim tài liệu về sự hy sinh của những người trẻ tuổi trong chiến tranh hoặc sẽ chia một chiếc bánh cho cụ già bán vé số bạn vẫn hay gặp. Tất cả những hành động trên đều là hành vi của lòng lòng trắc ẩn. Lòng trắc ẩn là cầu nối mang bạn đến gần người khác hơn. Khi đưa tay giúp đỡ một ai đó, nghĩa là bạn đã ngầm đánh tín hiệu với họ rằng “Cánh cửa lòng tôi đang mở, bạn có thể bước vào”. Hãy đối xử với người khác theo cách mà bạn muốn họ đối xử với bạn. Và đừng làm tổn thương những bất kì ai bởi suy nghĩ, hành động hay lời nói.

Những từ như “cảm thông”, “lòng nhân ái” và “lòng trắc ẩn” đều hướng đến một khái niệm tương tự. Chúng chính là những hương vị khác nhau của tình yêu thương. Đồng cảm là khả năng để hiểu người khác từ quan điểm của họ. Đồng cảm không có nghĩa là bạn phải đồng ý, nhưng bạn cần phải hiểu và từ chối một cách tinh tế khi không đồng ý. Sự tốt bụng cũng bắt nguồn từ lòng trắc ẩn. Lòng trắc ẩn là một phiên bản sâu sắc hơn của sự tử tế. Mục đích của tử tế là để giúp người khác trong khi lòng lòng trắc ẩn không có mục đích giúp đỡ bất cứ một người cụ thể nào.

Lòng trắc ẩn được tạo nên bởi hai trụ cột – sự liên kết với người giữa người với người và ý nghĩa mà việc đối tốt với người khác đem lại.

Sự liên kết với người khác chính là công nhận khả năng và con người. Bởi tất cả mọi người trên thế giới đều là thành viên của một đại gia đình. Sự công nhận này sẽ giúp bạn cảm nhận cảm xúc của người khác để rồi giảm đau khổ cho họ bằng cách thấu hiểu và cảm thông với tình trạng hiện tại của họ. Cũng giống như bạn, ai cũng mong cầu được hạnh phúc và tự do.

Một mảnh ghép khác tạo nên lòng trắc ẩn chính là ý nghĩa của việc làm việc thiện. Ý nghĩa sẽ cung cấp bối cảnh cho mối quan hệ của bạn. Bạn càng chia sẻ với người khác, bạn

sẽ nhận thấy mối quan hệ đó sẽ trở nên muôn màu hơn. Loài người chúng ta ai cũng phải đối mặt với những vấn đề như nhau: nhu cầu và ham muốn không được đáp ứng, đau khổ, tiếc nuối và sợ hãi. Nhận ra điều này sẽ giúp bạn nuôi dưỡng lòng trắc ẩn trong chính bản thân mình.

Cũng giống như việc một đứa trẻ bắt đầu tập đi tập nói, sau đó nói được trôi chảy thì tập ca hát và làm thơ, lòng trắc ẩn cần phải được mài giũa qua thời gian. Mỗi con người chúng ta ai cũng có lòng trắc ẩn, mặc dù đôi khi nó bị vùi lấp dưới thành kiến và sự ích kỉ. Hãy vượt qua rào cản của những thứ tiêu cực và bắt đầu rèn giũa tâm hồn để lòng trắc ẩn được tỏa sáng và mang lại những điều tốt đẹp hơn cho cuộc sống của chính chúng ta và những người xung quanh.

Bài số 2:

Có hai gia đình kia đã là hàng xóm của nhau trong nhiều năm. Một bên là gia đình khá giả nhưng sống tách biệt với những người xung quanh. Bên còn lại là một gia đình “khuyết” với bà mẹ một thân một mình nuôi 3 đứa con khôn lớn, dù hoàn cảnh rất khó khăn nhưng họ vẫn được học hành chu đáo. Giữa người mẹ và người đàn ông trụ cột của gia đình kia có một sự hiềm khích về vấn đề tranh chấp đất đai cũng đã khá lâu, nhưng chưa tìm được tiếng nói chung nên không khí lúc nào cũng căng thẳng. Sẽ không có gì đáng nói nếu giữa họ, những người đã trưởng thành từ rất lâu kể cả tuổi tác lẫn vốn sống chỉ dừng lại ở sự xích mích của người lớn, không gây tổn hại đến bất cứ ai khác. Nhưng không, thật đáng buồn là một trong ba người con của người mẹ kia, vì quá bức xúc với hành vi xúc phạm của người đàn ông đối với bốn mẹ con với những lời lẽ nặng nề, đã có hành động đáp trả và không may, đã bị người đàn ông kia ném một viên gạch vào...đầu. Cô bé bị chấn thương rất nặng và phải nhập viện ngay sau đó trong tình trạng rất nguy kịch. Tôi ở cách nhà họ không xa, và khi nghe tin đã thực sự bất bình với hành vi của người đàn ông vô lương tâm đó. Mọi người đã không ngần ngại góp chút công sức và tiền bạc dù ít ỏi để giúp đỡ người mẹ kia chạy chữa cho con mình với một khoản chi phí thực sự khổng lồ so với điều kiện gia đình mình. Riêng người đã gây nên vụ việc thương tâm này, lại tỏ ra vô cùng thờ ơ và không một chút quan tâm thăm hỏi, động viên đến gia đình người hàng xóm bao năm của mình. Cho đến giờ, tôi chỉ được biết là cô bé đã vượt qua được “lưỡi dao của tử thần”, nhưng lại mang trên mình một di chứng nặng nề - bị mất hoàn toàn trí nhớ! Người con, người em giờ không biết mẹ mình, chị mình là ai, quả thực khiến ai chứng kiến cũng không thể kìm được nước mắt...Lắng nghe những lời tôi kể, nước mắt em cũng đã không ngừng tuôn rơi. Em đã oà khóc và ôm chầm lấy tôi như một điểm tựa cho sự mềm yếu rất đời của một cô gái. Tôi thấu hiểu tâm trạng của em, người dù không được chứng kiến sự việc kia nhưng lại có một trái tim thật sự nhạy cảm và luôn nhói đau trước nỗi đau

của người khác. Em và tôi đều đau lòng, nhưng em khóc, còn tôi thì không! Tại sao em nhỉ? Em bảo rằng em quá yếu đuối, đến mức em muốn đôi mắt mình hết nước mắt đi, để em không bao giờ có thể khóc được nữa. Nước mắt rơi không chỉ làm nhoà đôi mắt em, mà còn làm lu mờ khối óc em, khiến em không thể quyết định bất cứ điều gì một cách sáng suốt. Em đã nói với tôi như vậy. Và tôi đã ngăn lời em lại, ngăn cả những giọt sương lấp lánh thôi rơi trên cửa sổ tâm hồn em. Tôi muốn em biết rằng, với tôi, em không hề yếu đuối, mà em là một con người có trái tim thật nhạy cảm và giàu lòng nhân ái. Không phải ai cũng có được thứ quý giá mà em đang sở hữu đâu...

Như tôi chẳng hạn! Dù vốn sống chưa nhiều nhưng tôi cũng đã chứng kiến không ít bao đau thương bất hạnh của con người, của cuộc đời. Nhưng chưa bao giờ tôi có đủ nước mắt, và đủ can đảm để cho chúng rơi trước mặt người khác như em. Tôi...thèm được như em lắm, bởi khi người ta giải toả nỗi buồn bằng nước mắt, thì vết thương trong tim sẽ bớt đau đi rất nhiều, em ạ! Tôi quá “mạnh mẽ” đến mức bị người ta chê trách là vô cảm, nhưng trong thâm tâm tôi biết, cả tôi và em, không ai là người vô cảm...Quá thân thiết đến mức hiểu hết con người em, dường như tôi nhìn xuyên thấu được tâm hồn em, một tâm hồn đẹp nhưng dễ xúc động, dễ bị tổn thương. Em luôn lo lắng cho người khác hơn cả chính bản thân mình. Em luôn thấy đau vì nỗi đau của người khác hơn cả những nỗi đau mà em phải trải qua. Cuộc sống của em không phải luôn đủ đầy, cũng không phải lúc nào cũng tràn ngập niềm vui, nhưng đôi mắt em vẫn luôn vương vấn nỗi buồn khi nhìn thấy một cụ già bơ vơ không nơi nương tựa, một gia đình thiếu cả miếng ăn manh áo dù tết đã đến rất gần, những em bé với khuôn mặt thiên thần hàng ngày phải lặn mò theo từng bãi bồi ven sông kiếm sống...hay khi đọc một bài báo, xem một mẫu phim về chuyện thực của những số phận bất hạnh trên khắp mọi miền đất nước. Bản thân em luôn băn khoăn day dứt vì mình chưa đóng góp được một điều gì đó lớn lao cho tất cả họ, trong khi chính em đôi lúc cũng không có đủ quần áo ấm để mặc trong những ngày đông lạnh giá. Em ơi, chỉ cần em có tấm lòng, thì dù hành động nhỏ bé hay lớn lao cũng đều có ý nghĩa cả. Em đã từng quyên góp sách vở, quần áo, mua tấm tre, ủng hộ những số tiền nhỏ nhỏ mình dành dụm được cho trẻ em nghèo, cho đồng bào gặp khó khăn trong những đợt bão lũ... rồi còn gì. Những việc làm đó, sao em không tính đến? Chúng nhỏ bé đến mức em không muốn nhận hay sao? Còn với tôi, chúng thật đơn giản mà đầy nhân văn, và giá như mỗi người trong tất cả chúng ta đều làm như em, thì cuộc sống của mỗi con người Việt chắc hẳn sẽ ấm no và hạnh phúc hơn nhiều đấy em à! Tạo hoá ban cho con người món quà thật đặc biệt là nước mắt, và trong mỗi chúng ta đều tồn tại chúng. Có ai đó xem chúng như một phương tiện, có thể trước tiên là để bảo vệ mắt, để thể hiện bản thân và thậm chí cả để kiếm sống, nhưng có lẽ không gì ý nghĩa hơn là để biểu lộ tình cảm, thứ mà cũng chỉ con người là được tạo hoá ban tặng như một ân huệ lớn lao mà không có bất cứ thực thể nào khác có thể sánh được. Những giọt nước mắt, ở một góc độ nào đó, đều có giá riêng của nó, miễn là ta không dùng

“những giọt nước mắt cá sấu” để đáp lại những tình cảm thật lòng, em nhi! Tôi nhớ có lần cùng em xem một bộ phim tình cảm lãng mạn, em cũng đã chạnh lòng khi nhìn thấy cảnh chia li của đôi trai gái, và cả cảnh người mẹ khóc vì đưa con mình ra đi mãi mãi. Có cảm giác như em cũng có chút yếu đuối thật, và điều đó khiến tôi trở nên mạnh mẽ hơn để làm một bờ vai vững chắc cho em mỗi khi em buồn. Tôi và em là hai người bạn thân thiết, và tôi thấy vui vì hạnh phúc của em, buồn trước nỗi đau của em. Lúc vui, nụ cười của em cũng lấp lánh những giọt sương của niềm hạnh phúc trên mí mắt. Em trong mắt tôi là một thiếu nữ thật đặc biệt, cả vẻ bề ngoài giản dị đến một nội tâm sâu sắc đến mức có lúc tưởng như tôi bị ngạt thở trong những dòng suy nghĩ quá chín chắn mà em bủa vây lấy trí óc tôi, phản biện lại những cái nhìn có phần tiêu cực của tôi. Em luôn lạc quan, tin tưởng vào cuộc sống, và tràn đầy hi vọng về một ngày mai tốt đẹp hơn cho tất cả. Đôi lúc tôi thấy em tự dằn xéo mình trong những nỗi uất ức mà không chịu chia sẻ cùng ai, kể cả với tôi, người em quý mến và tin tưởng nhiều nhất, nhưng tôi vẫn để cho em sống như cách em muốn. Bởi sâu tận đáy lòng, tôi hiểu em luôn chọn cách tốt nhất để không khiến nỗi đau của mình trở thành sự trăn trở, lo lắng cho người khác. Em đã sống với phương châm “Sharing is Caring”, và em mỉm cười nói với tôi rằng, những thứ em được nhận lại còn tuyệt vời hơn những thứ em đã cho đi gấp ngàn lần. Và tôi luôn cảm phục con người mà em luôn cho là không hoàn hảo của mình. Trong sinh nhật gần đây nhất của tôi, em đã tặng tôi một món quà mà có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ có thể quên được với lời nhắn: “Em chỉ giàu đủ để tặng người em yêu quý nhất thứ này thôi!”. Và tôi sung sướng khi được trao tay một cuốn sách với tựa đề “Sự màu nhiệm của lòng quan tâm” của Steve Goodier cùng dòng chữ tuy không đẹp nhưng được viết nắn nót ở trang giấy trắng tinh đầu cuốn sách: “Có mắt nhưng không thấy vẻ đẹp, có tai nhưng không nghe được âm nhạc, có óc nhưng không nhận ra chân lý, có trái tim nhưng không bao giờ rung động và do đó không bao giờ rực cháy, đó quả là điều đáng sợ”. Món quà vô giá ấy đã khiến trái tim tôi nhảy nhót tung bừng suốt cả tháng vì niềm hạnh phúc giản dị đến từ tấm lòng của cô bạn thân thiết nhất! Và tôi cảm thấy tâm hồn đầy khô khan của mình như được chìm đắm trong hàng triệu triệu giọt phù sa của tình yêu thương từ những dòng nước mắt em vô tình đánh rơi trước mặt tôi, và từ trái tim đầy đa cảm của em...Em đã từng hỏi tôi một câu và câu hỏi đó luôn in sâu trong tâm trí tôi có lẽ cho đến cuối đời: “Không biết sau này em sẽ làm được điều gì với đôi mắt lúc nào cũng đỏ hoe và sưng húp vì nước mắt nhi?”. Tôi biết em chỉ đùa vì trên môi em cũng không hiếm nụ cười, nhưng ẩn trong đó là một nỗi suy tư về sự “yếu đuối” em tự tạo thành một vỏ bọc cho mình.

Tôi mỉm cười, không nói với em điều gì mà chỉ tự nhủ thầm: “Em yêu quý ơi, chính những giọt nước mắt của lòng trắc ẩn em sở hữu hôm nay, biết đâu sẽ là động lực lớn lao cho em nỗ lực cố gắng, để mai sau những ước mơ em ấp ủ cho mình và những mong muốn cống hiến cho con người, cho cuộc đời trở thành hiện thực thì sao?”.

Bài số 3: Lòng trắc ẩn là sự giao tiếp chân thành

Giữa xã hội đầy nhiều nhurong, điều tiếng và thật giả chẳng phân, mỗi người cần lắm một sự xoa dịu, một bóng mát để trú qua những cơn nắng gay gắt của cuộc đời. Và lẽ đó mà mọi người đều có cho mình một khu vườn cảm xúc, và lòng trắc ẩn là mầm cây luôn tồn tại đâu đó trong góc ngách tâm hồn và đợi người đến tưới mát mỗi ngày.

Hạt giống trắc ẩn được gieo vào chúng ta dưới nhiều hình dạng và màu sắc khác nhau. Nó sở hữu rất nhiều bộ mặt: một số thì phần nộ, một số thì dịu dàng, số thì mãnh liệt hoặc số thì sáng suốt... Mầm móng trắc ẩn không chỉ tồn tại ở cá thể người mà nó lan rộng trong từng tế bào của mỗi sinh linh trên trái đất này dù là một con hổ lớn hoặc bất kỳ sinh vật nhỏ nhoi nào trên thế giới. Như một thể gen di truyền không cần cùng mạch rễ hay cùng dòng máu, trắc ẩn sinh sôi âm ỉ ở một góc nào đó trong tâm hồn và đang đợi được bộc lộ, được thức tỉnh. Một cơn đau thương nhỏ, một biến cố cuộc đời cũng là điều kiện kích hoạt lòng trắc ẩn.

Ở xã hội hiện đại, khi truyền thông phát triển đã kéo theo hàng loạt tính chất lý tưởng hóa lòng trắc ẩn. Những bản tin về lòng trắc ẩn vô hình chung mang hình ảnh của những anh hùng, của sự hy sinh, của những cái kết có hậu mà bạn cảm thấy mình không bao giờ trở thành được như vậy. Những viễn cảnh lý tưởng đã mở ra mộng tưởng lớn lao về lòng trắc ẩn mà quên mất nó cũng chỉ là một thứ rất đời thường, rất giản đơn. Một ánh mắt cảm thông, cái siết tay dành cho những bệnh nhân hấp hối trong trại tế bần, một cái nhìn xót xa, một bàn tay nhẹ nhàng băng bó cho người phồng nặng, một cuộc xe của cô bán xôi giúp đỡ cậu học sinh quên giấy tờ hay một người bại liệt hai chân từng bước trở thành giáo viên yoga cũng được gọi dưới cái tên trắc ẩn. Trắc ẩn cho ta và trắc ẩn cho người. Nó luôn muôn hình, vạn trạng như thế, tồn tại dưới những câu chuyện khác nhau từ đó trở thành một mắt xích trong cái vòng tròn nhiều màu của xã hội. Đừng tìm trắc ẩn ở đâu xa xôi, mà hãy cảm nhận nó từng chút một qua cuộc sống hàng ngày của bạn.

Walk a mile in my shoes là câu nói chủ đề trong dự án cùng tên. Tại đây bạn sẽ “xỏ” chân vào đôi giày của những người khác nhau (của một tên trộm, một cô gái điếm, một doanh nhân hay một tội phạm...) và nghe câu chuyện mà họ chia sẻ. Hiển nhiên bạn có thể không đồng tình với việc làm của tên trộm, của cô gái điếm, của tên giết người nhưng có đi đôi giày của họ, có “bước” qua chặng đường như họ, bạn sẽ hiểu được tại sao họ trở thành con người của hiện tại. Đó là trắc ẩn, là thấu cảm. Đừng lầm tưởng rằng sự thấu cảm sẽ làm bạn nhu nhược đi, thỏa hiệp trước những cái sai quy chuẩn đạo đức, thấu cảm thực chất lại giúp bạn vững vàng hơn đồng thời có cái nhìn sâu hơn về hoàn cảnh mỗi người để nhận ra rằng “tôi” đồng cảm, “tôi” không thể tách rời khỏi nỗi đau này, câu chuyện này. Song lại khát khao một sự biến đổi và bằng cách nào đó mong muốn thực hiện những biến đổi ấy.

“Đích cuối cuộc đời họ là gì?”, “Nếu như không có chuyện này thì kết quả hẳn sẽ tốt đẹp hơn?”...lòng trắc ẩn bằng một cách nào đó lại quy về những kết quả và tâm trí bạn bỗng chốc bị ám ảnh bởi một “kết cục đẹp” và một khi nó...không đẹp, bạn sẽ khước từ “kích hoạt” lòng trắc ẩn. Việc trói buộc vào kết quả sẽ ảnh hưởng đến năng lực giải quyết vấn đề của bản thân trong toàn bộ sự việc hoặc một cuộc khủng hoảng nào đó. Hãy đi vạn dặm trong đôi giày của tôi! Đúng vậy, chỉ đơn giản là “đi”, là thấu, là hiểu mà bỏ qua thứ kết quả vô chừng ấy. Trước một đám cháy giữa đêm, nào ai lại nghĩ phải ngủ đủ giấc để sáng thi tốt mà bỏ qua công tác chữa cháy, trước một cậu bé trễ giờ thi, nào ai nghĩ tới sự cực nhọc phải chạy nửa tiếng với quãng đường 10km mà bỏ mặc cậu bé không thể vào phòng thi.

“Hãy có một tấm lưng vững vàng và gương mặt dịu dàng”. Chúng ta cần sức mạnh từ phía sau để có thể giữ ta bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh và tạo sự bình thản về mặt tinh thần. Đồng thời chúng ta cần có bộ mặt dịu dàng – đó là sự rộng mở tâm hồn mà chấp nhận thế giới như bản chất của chính nó, chấp nhận những thứ đã qua và không thể thay đổi được để có một trái tim không đề phòng và nghi kỵ.

Sự hoàn hảo đang nhấn chìm xã hội và trở thành quy chuẩn mà chúng ta mang ra đánh giá lẫn nhau. Khi các nguồn tin dần trở nên lỏng lẻo và mạng xã hội đang trở thành “phiên tòa” phán xét mọi vấn đề, mọi cá nhân thì lòng trắc ẩn cũng nằm trong trạng thái lửng lơ đâu đó giữa cán cân đúng sai. Và công việc quan trọng của mỗi người là làm sao thả đúng điểm rơi cho lòng trắc ẩn. Vượt khỏi giới hạn của thương cảm, trắc ẩn của hiện tại đòi hỏi sự hiểu kỳ và rèn luyện một cái tôi tò mò. Có tò mò, có suy xét bạn mới làm chủ được suy nghĩ của mình giữa một hỗn hợp tin tức đủ thể loại từ truyền thông.

Trắc ẩn không có nghĩa là thương hại, cũng không vì cái quy chuẩn đạo đức hoàn hảo mà buông lơi xúc phạm nhân phẩm người khác hay lại sợ hãi trước những điều tiếng. Sự hoàn hảo càng nêu cao đồng nghĩa đang làm cả thế giới tê liệt bởi nỗi sợ hãi, một sự việc với hàng trăm ý kiến khiến chúng ta không biết đâu là đúng, là sai và bào mòn đi tính cảm thông của mỗi người. Nhiều người cho rằng đặt lòng trắc ẩn quá nhiều sẽ làm chúng ta kiệt sức trong xã hội đầy rẫy những xấu xí và loạn ngôn. Chúng ta chọn cách co lại khi đối mặt với chất độc tinh thần và thể chất – thứ chất độc xã hội tiêm vào người ta mỗi ngày qua trang mạng, qua các phương tiện truyền thông. Nhưng thật chất sự phát sinh của lòng trắc ẩn lại có tác dụng huy động sự miễn dịch, trở thành một vỏ bọc an toàn đồng thời là liều thuốc kích thích sự phấn chấn trong mỗi người. Hãy dùng cái đầu lý trí để dẫn dắt trắc ẩn qua những tò mò, hiểu kỳ và thả được điểm rơi vào đúng vị trí của nó.

(Nguồn: **TED**)

Bài số 4: Lòng trắc ẩn là cội nguồn của mọi đạo đức

Chúng ta đang sống trong một cuộc sống êm đềm, ấm no, hạnh phúc. Nhưng xung quanh ta có biết bao nhiêu người gặp khó khăn, hoạn nạn. Trong những lúc đó, những gì

ta cần nhất là một tấm lòng nhân ái - một phẩm chất quý báu của nhân dân ta - một phẩm chất cao quý của dân tộc Việt Nam ta.

“Sống trong đời sống, cần có một tấm lòng”. Câu hát đó đã trở nên quen thuộc với chúng ta, nhưng có ai hiểu được giá trị to lớn của nó? Đó là nó có chứa đựng lòng người của ta mà ai cũng phải có. Vậy lòng người, lòng nhân ái là gì? Đó là yêu thương, quý trọng, sẻ chia giữa người với người. Luôn luôn giúp đỡ những người gặp khó khăn, hoạn nạn xung quanh ta. Để biết rõ hơn về tấm lòng nhân ái này, em xin kể một câu chuyện ngắn “Tìm an ủi người” mà em đã đọc được trong cuốn “Tình thân ái”.

Câu chuyện này kể về đức mẹ Teresa Calcutta, mẹ là một nữ tu đức hạnh, mẹ luôn quan tâm, chăm sóc những người bị bỏ rơi, đau khổ. Có một lần mẹ kể rằng. Hồi đó, thành phố ta ở bị mất mùa, đói lương thực, thiếu và đường trầm trọng. Một ngày, có một nhà hảo tâm đến cho mẹ một chén đường và nói:

– Thừa mẹ, con đã nhịn ăn đường cả tuần nay rồi. Mẹ hãy dùng chút đường này để đưa cho các trẻ mồ côi mẹ ạ.

Bất ngờ thay, người có tấm lòng hảo tâm này là một cậu bé 4 tuổi. Em chỉ có 4 tuổi đã biết nghĩ cho mọi người, đây là một cậu bé có lòng nhân hậu khó ai sánh bằng. Thế rồi sau đó cũng có một người đàn ông đến nói với mẹ rằng:

– Thừa mẹ, có một gia đình người HinĐu với 8 đứa con, cả tuần rồi họ chưa ăn gì cả.

Mẹ Teresa liền tức tốc cầm một bao gạo theo người đàn ông nọ đến khu ổ chuột nghèo nàn, dột nát. Sau những con đường gập ghềnh thì mẹ đến được ngôi nhà đó. Khung cảnh ngay trước mắt mẹ thật đau lòng, những đứa trẻ nằm mọp trên giường vì đói, chúng xanh xao, gầy gò đến đau lòng. Mẹ liền cho hết cả bao gạo cho người mẹ HinĐu nọ. Nhưng ngạc nhiên thay, bà mẹ HinĐu liền chia bao gạo ra làm hai phần, và liền cầm một phần vội vàng chạy đi ra khỏi nhà. Mẹ Teresa liền tò mò nên nán lại chơi với lũ trẻ. Một hồi lâu sau bà mẹ HinĐu trở về nhà nhưng không thấy nửa bao gạo kia đâu. Mẹ Teresa liền hỏi:

– Bà đi đâu thế? Nửa túi gạo đâu?

Bà mẹ HinĐu trả lời:

– Họ cũng đói lắm mẹ ạ!

– Nhưng họ là ai? Họ hàng con à?

– Dạ thưa mẹ, con biết có thể mẹ sẽ không hài lòng, nhưng họ không phải là họ hàng của con mẹ ạ, họ là hàng xóm người Hồi giáo hẻm kế bên. Họ cũng đói khổ như chúng con, cả tháng nay nhà họ cũng ko ăn được bữa nào ra hồn cả. Con không cầm lòng được mẹ ạ.

Mẹ Teresa nghe đến đây lòng mẹ như quặn thắt, mẹ đau vì thấy cảnh người dân nghèo khổ, nhưng mẹ vui vì từ già đến trẻ họ luôn biết cách sẻ chia cho nhau.

Qua câu chuyện của mẹ Teresa đã cho ta thấy sức mạnh lòng nhân ái lớn như thế nào. Dù là một cậu bé 4 tuổi cho đến gia đình mình đứng bên bờ vực của cái chết nhưng họ vẫn san sẻ cho nhau.

Nhờ vậy mà sự sống trên trái đất này vẫn duy trì, vạn vật mới có thể sinh tồn, sống sót. Bằng chứng là dân tộc Việt ta trải qua bao cuộc chiến với kẻ địch mạnh. Nhưng nhờ vào sự đoàn kết, yêu thương nhau mà ta mới hòa bình như ngày hôm nay. Hay là lũ lụt miền trung chẳng hạn, ta góp được dù là một gói mì cũng đã giúp bao người sống, chúng ta vẫn san sẻ cho nhau đầy thôi.

Ta hãy thử nghĩ đến cảnh tượng một cuộc sống đầy dối trá, những “con người máy” và tàn nhẫn xem sao. Chẳng mấy chốc thế giới này sẽ bị hủy diệt, tàn phá không sự sống. Nhưng thật đáng buồn, xã hội này thì sự vô cảm, tàn nhẫn đang phát triển mạnh. Chúng âm thầm len lỏi vào trong từng góc ngách trái tim của ta. Dần dần biến tim ta thành một màu đen u ám không tình người.

Có lẽ xã hội ngày nay có thể tàn nhẫn, chà đạp chúng ta nhưng đừng quên ta còn là một con người, một người đang sống thật trong từng phút chứ không phải tồn tại cho qua ngày. Hãy thử sống chậm lại, lắng nghe mọi người, lắng nghe nhịp sống, cảm nhận những thứ tốt đẹp xung quanh ta.

Hãy luôn nhớ rằng khi bạn trao đi bạn cũng được nhận lại, hãy thử mở tấm lòng mình ra một lần, trao đi những gì mình có và bạn sẽ nhận lại nhiều hơn thế nữa. Quan trọng hơn là hãy luôn nhớ rằng bạn là người chúng không phải một cái máy không có trái tim, cảm xúc.

Dù bất kì điều gì đi chăng nữa, hãy cố gắng đặt tấm lòng mình vào, đừng trở nên ích kỉ, hẹp hòi. Hãy biến mình trở thành người nổi bật trước đám đông chứ đừng thành một người mờ nhạt trong đám đông. Đừng sống theo những gì trái với lòng mình mà hãy sống bằng cả tấm lòng và trái tim mình.

Đừng nghĩ đến thế giới này đau khổ, tàn nhẫn mà hãy nghĩ đến thế giới này vẫn tràn ngập tình thương, vẫn còn lòng người, vẫn còn san sẻ và bạn cũng là một trong số những con người đó. Hãy để thời gian nuôi dưỡng tâm hồn bạn, rèn luyện lòng nhân ái trong từng hành động nhỏ hằng ngày, bạn sẽ sống thanh thản và bình yên hơn nhiều.

Lòng nhân ái vẫn sống mãi trong ta đầy thôi, ai ai cũng cần có. Đây là một đũa tính quý báu mà ta nên có và phát huy đức tính này. Là một học sinh, em sẽ luôn tuyên truyền, duy trì đức tính tốt đẹp này trong học tập.